

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. Ловеч, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПЛАМЕН ПЕНОВ**
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря **ДАНИЕЛА КИРОВА**
като разгледа докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Въззивно гражданско дело № 20214300500437 по описа за 2021 година

и за да се произнесе съобрази:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Постановено е съдебно решение №260093/7.07.21 г. по гр.д.№640/20 г. на ТРС, с което е отхвърлен като неоснователен и недоказан предявения по реда на чл. 422 от ГПК иск от „В.“ ЕООД против „И.П.“ ЕООД за признаване съществуването на вземане в размер на 12 067.32 лева, представляващи заплатени от ищеца за периода м. февруари 2014 г. - м. ноември 2017 г. дължими суми за консумацията на електроенергия, месечните такси за сигнално-охранителна система, годишната застраховка и ремонт на ферма и колона на сградите, находящи се в ПИ с идент. 03486.24.240 по ККР на с.Б.О. общ.Троян при подробно посочени граници, и е осъдил „В.“ ЕООД да заплати на „И.п.“ ООД, ЕИК *****, сторените разноски в размер на 3 058.06 лева, изменено с определение №260170/20.08.21 г. досежно размера на разноските, като същите са определени общо на 4 173,91 лв.

Постъпила е въззивна жалба с вх.№261832/22.07.21 г. от "В." ЕООД гр. Троян, ЕИК ***** адрес на управление: гр. *** представлявано от управителя Н. М. Н. чрез адв. СТ. Т. Т., против Решение № 260093 от 07.07.2021 год. на Районния съд - Троян, постановено по гражданско дело JVe 640/2020 год. по описа на съда. Твърди, че постановеното съдебно решение е валидно и допустимо, но е изцяло неправилно по смисъла на чл. 269 ГПК. Сочи, че неправилността на постановеното съдебно решение се изразява в нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост (арг. от чл. 281, т. 3 ГПК) и посочените пороци на решението налагат

неговата въззивна проверка - цялостна отмяна на постановеното неправилно решение и постановяването на друго по същество на спора, с което да бъде уважен предявеният иск, както и да бъдат присъдени разноски.

Твърди, че първоинстанционният съд в обжалваното решение е направил необосновани и неправилни фактически и правни изводи, което е предпоставило неправилното приложение на материалния закон, неправилно определяне на правната квалификация на предявения иск, а също и е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които са довели пряко до порочно решение по същество на спора, като решението е и немотивирано.

Счита, че всичко това налага отмяната му и постановяването на друго решение по същество на спора, с което да бъде уважен предявеният установителен иск.

Сочи, че при постановяване на обжалваното решение РС-Троян е допуснал нарушения на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 236, ал. 2 ГПК, като посочените правни норми задължават съда да основе решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и върху закона като изложи мотиви, в които се посочват исканията и възраженията на страните, преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните изводи на съда.

В подкрепа на това твърдение сочи, че в решението съдът е приел, че казусът се отнася за гестия и поетата от гестора (ищец) работата е била действително извършена от него без да е налице натоварване от ответника (доминус), тъй като ищецът е сторил разноски в полза на ответника (доминус), доказани по вид, количество и стойности.

Сочи, че съдът е приел също, че ответникът (доминус) се е противопоставил на воденето на работата, като е цитирал изрично разпоредбата на чл. 61, ал. 3 ЗЗД, която предвижда, че ако някой е предприел чужда работа въпреки волята на заинтересувания (т.е. при противопоставяне), последният отговаря по правилата за неоснователното обогатяване (чл. 59 ЗЗД), като текстът на чл. 59 ЗЗД, който е общо правило за уреждане на отношенията при неоснователно обогатяване, предвижда обезщетение до размера на обедняването.

Изтъква, че въпреки тези си фактически и правни констатации съдът е отхвърлил предявения иск изцяло, нарушавайки разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, като не е приложил правната норма на чл. 61, ал. 3 ЗЗД вр. с чл. 59 ЗЗД към установената по делото фактическа обстановка и това прави решението неправилно поради постановяването му в разрез с установената по делото фактическа обстановка и материалния закон - установявайки приложимата материалноправна норма към доказаните обстоятелства по спора, съдът не прилага правните последици, които установената от него норма предвижда.

Твърди, че в обжалваното решение съдът не е изложил мотиви, в които да посочи исканията и възраженията на страните, преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните си изводи, основани на установената по съответния процесуален ред фактическа обстановка по спора.

Изтъква, че в мотивите на съда липсва самостоятелна преценка на събраните в

процеса доказателства, не са обсъдени изцяло направените искания и възражения на страните в процеса и това представлява нарушение на чл. 236, ал. 2 ГПК. Твърди, че нарушението е съществено, тъй като е довело до погрешен правен резултат, като то е в противоречие и със задължителна съдебна практика на ВКС по този въпрос: "Съдът е длъжен да мотивира своето решение, т.е. да се произнесе по спорния предмет, след като подложи на самостоятелна преценка доказателствата и обсъди доводите и възраженията на страните. " [Решение № 68 от 24.04.2013 г. на ВКС по т. д. № 78/2012 г., II т. о., ТК]

Сочи, че само след цялостната преценка на доказателствения материал - поотделно и в съвкупност, съдът като приложи и последиците на тежестта на доказване в гражданския процес, може да посочи кои факти намира за установени и кои за недоказани. [Решение № 210 от 09.02.2018 г. на ВКС по т. д. № 1115/2017 г., I т. о., ТК] Соци, че в обжалваното решение липсват мотиви, от които да бъде установено, че първоинстанционният съд е преценил поотделно и в съвкупност събраните доказателства за правнорелевантните за спора факти, за да може да се извърши проверка от въззивната инстанция обосновано ли е приел едни факти за доказани, а други е отхвърлил като недоказани.

Смята, че съдът, който е задължен да установи правилно фактите и да ги прецени от гледище на закона, трябва конкретно, ясно и точно да каже какво приема за установено относно фактическите положения, да посочи върху кои доказателства основава приетата за установена фактическа обстановка и когато по делото са събрани разноречиви доказателства, следва мотивирано да каже защо и на кои вярва и на кои не, кои възприема и кои не. [Решение № 317 от 12.02.2019 г. на ВКС по т. д. № 796/2018 г., II т. о., ТК], което съдът също не е сторил.

Счита, че тези нарушения, които опорочават постановения съдебен акт, са следствие от поредица допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила от съда, които ще бъдат аргументирани по-долу в жалбата.

Твърди, че в производството пред РС-Троян са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила още при докладване на делото - чл. 146 ГПК, които са довели пряко до постановяването на неправилно решение.

Излага, че Чл. 146, ал. 1, т. 2 ГПК изисква съдът да даде в доклада си по делото правна квалификация на правата и възраженията на страните в процеса. Соци, че в доклада по делото (Определение № 260196 от 02.12.2020 г.) съдът квалифицира правата на ищеца по чл. 422 ГПК, но е приел, че са предявени обективно съединени осъдителни икове, основани на гестия (чл. 61 ЗЗД).

Счита, че искът по чл. 422 ГПК категорично не е от категорията на осъдителните икове - арг. от чл. 415, ал. 3, предл. 1 ГПК. Твърди, че в процеса ищецът е следвало да установи вземането си, произтичащо от претенция по чл. 61, ал. 3 ЗЗД вр. с чл. 59 ЗЗД, за която е имал издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Сочи, че в исковата си молба ищецът е изложил обстоятелствата, на които

основава иска си, както и доказателствата в подкрепа на фактическите и правните си твърдения. От друга страна смята, че ответникът с отговора на исковата молба също е изложил обстоятелствата, на които основава възраженията си, и доказателствата за тях. Счита, че към момента на докладване на делото съдът е разполагал с възможност да установи, че гесторът е направил разноски за имот, собственост на доминуса, на които разходи доминусът вероятно се е противопоставял - т.е. още към този момент е било необходимо да се квалифицира правилно материалната претенция на ищеца, положена в основанието на установителния иск и това не е направено от съда.

Твърди, че съдът е допуснал нарушение и при разпределяне на доказателствената тежест между страните за подлежащите на доказване факти. Сочи, че в посоченото по-горе определение, с което съдът е извършил доклад по делото, той се е ограничил до посочване на чл. 154 ГПК, като на практика е цитирал разпоредбата на закона, но без да извърши реално, подробно и конкретно разпределяне на доказателствената тежест като укаже в доклада си коя страна кои подлежащи на доказване конкретни факти по спора следва да установи в процеса по съответния процесуален ред.

Смята, че е нарушена и императивната норма на чл. 146, ал. 2 ГПК, която задължава съда да укаже на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства. Сочи, че след като е разполагал с правните и фактически твърдения на страните и с приложените от тях доказателства, ако е бил квалифицирал правилно претенциите на ищеца и възраженията на ответника по чл. 61, ал. 3 ЗЗД вр. с чл. 59 ЗЗД, съдът е следвало да укаже на ищеца да ангажира доказателства за размера на обедняването си, както и за размера на обогатяването на ответника, като са ангажирани единствено доказателства за обедняването на ищеца - приета по делото съдебно-счетоводна експертиза.

Твърди, че вън от горното, съдът е могъл да стигне до извод, че за изясняването на размера на обедняването на ищеца и обогатяването на ответника са необходими специални знания, за които е следвало да бъде изслушана експертиза, като той е могъл да укаже на ищеца, че следва да ангажира съдебна експертиза за установяване на размера на обогатяването на ответника, а също е могъл да назначи и служебно такава, като възложи разходите на ищеца - чл. 195, ал. 1 ГПК и като не е указал на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства и не е събрал необходимите в процеса доказателствени средства за изясняването на тези факти, съдът се е поставил в невъзможност да постанови правилно решение по спора.

Твърди, че с въззивната жалба може да бъде поискано събирането на доказателства за правнорелевантни факти, за които в доклада не са дадени указания относно разпределение на доказателствената тежест или за такива, за които не са дадени указания по чл. 146, ал. 2 ГПК. [Решение № 54 от 25.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 3066/2013 г., IV г. о., ГК] като такова е и правилото на чл. 266, ал. 3 ГПК, като неуказаните за доказване факти в нарушение на чл. 146, ал. 2 ГПК не се преклудират. [Решение № 310 от 30.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1086/2009 г., II г. о., ГК]

В този смисъл твърди, че тъй като въззивната жалба съдържа "обосновани

оплаквания за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на съдопроизводствени правила във връзка с доклада, въззивният съд дължи даване на указания до страните относно възможността да предприемат тези процесуални действия по посочване на отиосими за делото доказателства, които са пропуснали да извършат в първата инстанция, поради отсъствие, непълнота или неточност на доклада и дадените указания" [Решение № 16 от 08.05.2016 г. на ВКС по т. д. № 973/2018 г., II т. о., ТК]

Изтъква, че ако съдът, действащ като втора инстанция по същество, квалифицира материалните претенции на ищеца, на които той основава установителния си иск, като такива с правно основание чл. 61, ал. 3 ЗЗД вр. с чл. 59 ЗЗД, то следва да се укаже на жалбоподателя ангажирането на експертиза, която да отговори на въпроса относно размера на обогатяването на ответника с извършените разходи от ищеца.

Счита, че по този начин въззивният съдът ще осигури изпълнението на основната функция на доклада - обезпечаване правилността на изводите на решаващия съд относно релевантните факти и гарантиране на съответстващите им правни изводи, с оглед необходимостта съдебното решение по съществото на спора да кореспондира с приложимия за случая материален закон. [Решение № 47 от 12.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2322/2018 г., IV т. о., ГК]

Твърди, че установявайки, че ищецът като гестор е направил разходи за имот на ответника (доминус) въпреки волята му (чл. 61, ал. 3 ЗЗД вр. с чл. 59 ЗЗД), съдът е следвало да приложи правните последици на посочените разпоредби и да приеме за установено вземане на ищеца до размера на онова, с което ответникът се е обогатил, но до размера на обедняването, а вместо това с решението си по делото съдът изцяло е отхвърлил предявения установителен иск. Изтъква, че съдът е пропуснал да обсъди събрания по делото доказателствен материал, вследствие на което извършената от него суверенна преценка на релевантните за спора факти и обстоятелства и направените правни изводи не са обосновани. Твърди, че посоченото прави постановеното решение необосновано - фактическите и правни изводи на съда не са основани на логиката и установените по съответния ред в процеса факти. Сочи, че правните изводи на съда са необосновани, тъй като не са приложени правните последици на установената материална норма към установените в процеса факти и ако се отклони от прилагането на правните последици на материалноправната норма, която е приложима по спора, съдът следва да мотивира (обоснове) логически и правно решението си, с което се отклонява от установеното правно предписание и това не е направено в обжалвания съдебен акт.

Счита, че съдът е установил неправилно приложимата материална норма - неправилно приложен материален закон по делото.

Твърди, че съдът се е насочил към общите разпоредби на гестията, уредени в чл. 60-62 ЗЗД, като е приел за установено, че ответникът се е противопоставял на извършването на работата (гестия въпреки волята на доминуса), но не е приложил правилата за неоснователното обогатяване, към които препраща чл. 61, ал. 3 ЗЗД, а вместо това е отхвърлил предявения иск изцяло.

Отделно от посоченото, смята, че в случая не е налице гестия по общите правила на ЗЗД, тъй като принципът, върху който е развита уредбата на гестията, е основан на принципната забрана за неоснователно разместване на блага и те са присъщи на всички правни отрасли - т.е. забраната за неоснователно обогатяване е с принципно значение.

Сочи, че страните в процеса пред РС-Троян са съдружник (ищец) и търговско дружество (ответник), като ответникът е дружество с ограничена отговорност и според разпоредбата на чл. 124 от ТЗ съдружникът има задължение да оказва съдействие за осъществяване на дейността на дружеството, при което съдействие той може да направи разходи. Твърди, че без съмнение съдействието за дейността на дружеството съдържа задължение за опазване и съхраняване на дружественото имущество, което отново би могло да е свързано с разходи, направени от съдружника.

Счита, че задължението за оказване на съдействие е правно задължение и то е скрепено с особена санкция - изключване на съдружника, който не оказва съдействие (чл. 126, ал. 3, т. 1 ТЗ). Соци, че този, който има възложено правно задължение за извършване на определени действия (правни или фактически), не може да има качество гестор - т.е. отношенията между съдружника в ООД, който е извършил разходи в полза на дружеството, и дружеството нямат основанията си в гестията, както е уредена в ЗЗД.

Излага, че правилата за гестията в ЗЗД са общи правила, а ТЗ е специален закон по отношение на ЗЗД и са приложими правилата на ТЗ, а не на ЗЗД.

Твърди, че чл. 124 ТЗ възлага на съдружника в ООД задължение за съдействие при осъществяване на дейността на дружеството и не е необходимо да бъде взето решение на ОС на съдружниците, задължението има своето основание в закона и дружествения договор. Соци, че при това съдействие съдружникът е възможно да направи разходи, както е в този случай и разходите са в полза на дружеството-ответник. Счита, че то се е обогатило за сметка на съдружника, който е направил разходите, изпълнявайки свое задължение в качеството си на съдружник. Изтъква, че правното задължение на съдружника да съдейства за осъществяване на дружествената дейност, включително като разходва средства за опазване, съхранение и поддържане на дружествено имущество, не са основание за разместване на имуществени блага. Излага, че принципът за забрана на неоснователното обогатяване надделява над задължението за съдействие и в този смисъл е постановена и съдебна практика: „Посочените в чл. 124 от Търговския закон задължения на съдружника - да изплати или внесе дяловата вноска, да участва в управлението на дружеството, да оказва съдействие за осъществяване на неговата дейност, както и да изпълнява решенията на общото събрание - не могат да обосноват надлежно основание, тогава когато е налице нарушение на основен принцип за недопускане неоснователно преминаване на блага от едно лице в друго. " [Определение № 120 от 19.02.2021 г. на ВКС по гр.д. № 3684/2020 на III г.о., ГК]

Сочи, че разпоредбите, уреждащи дружеството с ограничена отговорност, не съдържат правило за ликвидиране на подобни отношения между съдружника и дружеството и такова правило е разписано в разпоредбите за събирателното дружество. Твърди, че чл. 81

ТЗ урежда правото на съдружника да бъде обезщетен за разноските, които е направил за дружествените работи, като правото на обезщетение произлиза пряко от задължението за съдействие и това задължение на дружеството е насочено към възстановяване на имущественото равновесие между дружеството и съдружника. Изтъква, че дружеството дължи обезщетение и за личните задължения, които съдружника е поел заради него - в случая това са разходи за охрана и застраховане на дружествено имущество, както и разходи за ремонт на такова имущество, [така Калайджиев, А. Търговци, С: Сиби, 2021, с. 294]

Според него се установява празнота в ТЗ, която следва да се отстрани с прилагането на закона по аналогия - чл. 46, ал. 2 ЗНА, като подобна аналогия, при която да се приложи правилото на чл. 81 ТЗ по отношение на дружеството с ограничена отговорност, е допустима, тъй като изискванията за правоприлагане по аналогия на закона са налице. Сочи, че разпоредбата на чл. 81 ТЗ се отнася до подобен случай и това приложение отговаря на целта на закона, както и на принципната забрана за неоснователно разместване на имуществени блага, още повече, дружеството с ограничена отговорност заема място между чисто персоналните дружества (СД) и изцяло капиталовите такива (АД), [така Герджиков, О. Учебник по търговско право, Част I -Търговци, С: ИК Труд и право, 2021, с. 280]

Изтъква, че ищецът (съдружник) е следвало да бъде обезщетен за направените от него разходи за опазване, съхранение и поддържане на дружествен имот, собственост на ответника (търговско дружество), като подобно обезщетение ликвидира отношенията между съдружника и дружеството, основани на неоснователно обогатяване по специалните правила на ТЗ, а не на гестията по ЗЗД и в този случай обезщетението следва да е номинално за направените разходи, каквото е правилото на чл. 81 ТЗ и те са доказани с приетата по делото съдебна експертиза и са в размер на 12 021. 79 лева.

Предвид изложеното моли съда на основание чл. 271, ал. 1, предл. 2 ГПК да отмени изцяло обжалваното решение като неправилно и да постанови решение по същество на спора, с което да уважи предявения иск като основателен и доказан по размер, като признае съществуването на вземане в размер на 12 021.79 лева, представляващо заплатени от ищеца за периода м. февруари 2014 г. - м. ноември 2017 г. дължими суми по консумацията на електроенергия, месечните такси за сигнално-охранителната система, годишната застраховка и ремонт на ферма и колона на сградите, собственост на ответника.

Моли да му се присъдят разноските съразмерно на уважената част на иска за заповедното производство [т. 11г от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК], както и тези за първата инстанция и за производството пред Окръжен съд - Ловеч.

На основание чл. 260, т. 6 ГПК, ако съдът приеме, че правната квалификация на материалните притезания, релевиращи от ищеца, е по чл. 61, ал. 3 ЗЗД вр. с чл. 59 ЗЗД, моли да се допусне съдебна експертиза, която да направи оценка за размера на обогатяването на ответника с извършените от ищеца разходи за имота, собственост на ответника.

Счита, че причината, поради която ищецът не е посочил това доказателствено

средство за събиране на доказателства за обогатяването на ответника, е процесуален пропуск на съда по чл. 146, ал. 2 ГПК, който представлява съществено процесуално нарушение, посочено в жалбата.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от „И.П.“ ООД, вписано в Търговски регистър при Агенция по вписванията с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: с. Б.О., общ. Троян, ***, представлявано от П. В., в качеството му на Управител чрез адв. В. Г. АНГ., член на САК, от "Гунева и А." Адвокатско дружество; Съдебен адрес: гр. София 1000, ул. „Граф Игнатиев" № 9, вх. Б, ет. 1, офис 1. тел. *****, e-mail: angeiova@ga-lawfirm.bg;

Счита, че въззивната жалба е неоснователна, поради което моли съда да потвърди обжалваното решение като правилно и обосновано. Смята, че не са налице отменителните основания, посочени от жалбоподателя и при постановяването на решението съдът не е допуснал нарушения на съществени процесуални норми и на материалния закон, изяснил е фактическата обстановка по делото, събрал е относимите за правилното решаване на спора доказателства, обсъдил ги е в тяхната взаимна връзка и във връзка с възраженията на страните и въз основа на това е достигнал до обоснован краен извод.

Сочи, че изложените във въззивната жалба твърдения не кореспондират с фактите и обстоятелствата по делото, като се прави тълкуване и анализ, които са в противоречие с действителната фактическа обстановка, поради следните съображения:

Относно възражението за неправилно определена от съда правна квалификация на спора, счита, че с Определение от 02.12.2020 г., съдът е приел, че претендираните от ищеца права произтичат от водене на чужда работа без пълномощно, като е приел, че са налице обективно съединени иски, а именно заплатени суми за консумация на ел. енергия, застраховка, охраня на имота и извършен ремонт, които са извършени по повод управлението и стопанисването на процесния имот, като определената от съда правна квалификация па спора е иск с правно основание чл. 61, ал. 2, във вр. чл. 60, ал. 1 от ЗЗД.

Твърди, че с протоколно определение от 08.01.2021 г., съдът е допълнил проекта на доклад по делото с направените от „И.П.“ ООД възражения, че е налице противопоставяне от страна на последното по смисъла на чл. 61, ал. 3 от ЗЗД, като твърди и, че в случай, че се приеме, че е налице водене на чужда работа без пълномощия, то „В.“ ЕООД е предприел същата въпреки волята на „И.П.“ ООД.

Излага, че жалбоподателят обосновава възражението си за неправилна правна квалификация на иска, тъй като „съдът квалифицира правата на ищеца по чл. 422 от ГПК, но е приел че са предявени обективно съединени осъдителни иски, основани на геетия". Сочи, че видно от стр.5 на Определението от 02.12.2020 г., съдържащо проект на доклада по делото, ТРС изрично е посочил „установителен иск за съществуване на вземане, който има за цел да установи със сила на пресъдено нещо вземане, което е било предмет на заповедно производство. " Сочи, че в действителност в определението е посочено, че „са налице обективно съединени осъдителни иски", но видно от текста на цялото определение,

очевидно се касае за допусната техническа грешка от съда, която не се е отразила на правната квалификация на иска и не е довела до неправилност на постановеното решение. Сочи, че отново на стр. 5 от същото определение, ТРС изрично е посочил, че „Предмет на доказване по настоящия иск са правоотношения, възникнали от водена « на чужда работа бе пълномощно. [...], като претенциите следва да бъдат разглеждани на основание, на което са заявени, т. е. да бъдат квалифицирани с оглед изложените в обстоятелствената част на молбата фактически обстоятелства. Изтъква, че в тази връзка съда квалифицира същите като иск с правно основание чл. 61, ал. 2, вр. чл. 60, ал. 1 от ЗЗД." Смята, че доколкото чл. 422 ГПК е обща процесуална норма указваща единствено, че искът е установителен за вземане и се предявява във връзка с издадена заповед за изпълнение, посочването на същата не е обвързана с правната квалификация на заявените от ищеца права. Смята, че първоинстанционният съд правилно и в изпълнение на задължението си да квалифицира материално-правните отношения между страните, /дали се касае за договорни или извъндоговорни отношения респ. какъв е видът на съответния договор и кои са правните норми, които уреждат правата на ищеца/ изрично в изготвения и приет по делото доклад е посочил правна квалификация на иска чл. 61, ал. 2, вр. чл. 60, ал. 1 от ЗЗД, като е допълнил същата в първото по делото заседание във връзка с направено възражение от страна на ответника. Сочи, че в първоинстанционното производство, ищецът не е възразил срещу изготвения по делото доклад, нито е изложил различни доводи, които да обосноват друга правна квалификация на заявените от него права., а напротив, видно от стр. 3 на депозираната искова молба, ищецът е посочил „ Направените от ищеца разходи представляват неоснователно обогатяване на ответника, чийто задължения са погасени от ищеца. Ищецът е действал в хипотезата на водене на чужда работа, а ответникът дължи разходите по опазване на имуществото му. Ищецът не претендира възнаграждение за дейността си, а само възстановяване на средствата до размера на обедняване, към момента на съответното извършено разплащане. " Смята, че с оглед на така обоснованата претенция в изложението на исковата молба, правилно и изцяло съобразно заявените от ищеца материално-правни отношения между страните, първоинстанционният съд е определил правната квалификация на спора по чл. 61, ал. 2 и ал. 3, вр. чл. 60, ал. 1 от ЗЗД.

Изтъква, че с оглед на изложените твърдения в заповедното производство и в исковата молба, необосновано за пръв път във въззивната жалба се въвеждат твърдения, че „В." ЕООД, в качеството си на съдружник в дружеството, и в изпълнение на задълженията си по чл. 124 от ТЗ е извършил направените разходи. Сочи, че от една страна тези доводи се излагат за първи път във въззивната жалба, което е недопустими, а от друга страна предвид линията на поведение на „В." ЕООД към „И.П." ООД от 2013 г. до момента /подробно описано в отговора на исковата молба/, подобно твърдение е нелепо. Сочи, че „В." ЕООД единствено е възпрепятствал дейността на дружество, като е предприел всички действия, за да възпрепятства достъпа на „И.П." ООД до процесиите сгради. Изтъква, че заплащане на разходи за електричество. СОТ и застраховки за сграда, до която същото лице не допуска собственика, не само не може да се приеме като „действие в интерес на дружеството", „съдействие за осъществяване на дружествената дейност" и „разходи в полза на

дружеството ответник", но представлява и основание за изключване на съдружника.

Относно възражението за нарушение на чл. 146, ал. 2 от ГПК счита, че не е налице твърдяното във въззивната жалба съществено процесуално нарушение на чл. 146, ал. 2 от ГПК, тъй като липсват твърдени от ищеца факти и обстоятелства, за които да не са направени доказателствени искания. Твърди че противно на доводите в жалбата съдът не може служебно да изисква от страните конкретни писмени и/или гласни доказателства, а за него съществува задължение да даде указания само ако страните не сочат никакви доказателства -чл. 146, ал. 2 ГПК. Сочи, че в настоящия случай, още с исковата молба са представени доказателства за платени суми, които се твърди, че са заплатени от ищеца и в допълнение, видно от доказателствените искания направени в исковата молба и протокола от проведеното на 08.01.2021 г. открито съдебно заседание по делото, ищецът е направил искане за допускане на съдебно-счетоводна експертиза, която да посочи именно размера на заплатените от него суми, с които същият твърди, че е намалено имуществото му, съответно че представлява размера на обедняването му. Предвид изложените от страните факти по спора и ангажираните от тях доказателствени искания счита, че не са налице предпоставките по чл. 146, ал. 2 от ГПК. Сочи за необосновано възражението за необходимост от указания по чл. 146, ал. 2 от ГПК, поради липса на ангажирани доказателства за размера на обогатяването на ответника. Смята, че видно от изложението на исковата молба, самият ищец твърди, че размерът на обогатяването на ответника е именно размера на заплатените разходи от ищеца, за които са представени писмени доказателства и е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза по делото.

Относно възражението за липса на мотиви в обжалвания акт счита, че е необосновано твърдението във въззивната жалба, че „ фактическите и правни изводи и на съда не са основани на логиката и установените по съответния ред в процеса факти". Сочи, че противно на твърденията във въззивната жалба, крайният извод на съда е напълно логичен и обоснован. Твърди, че видно от мотивите на обжалваното решение, първоинстанционният съд е обсъдил всички събрани по делото доказателства, като за всяка конкретна група от многобройните писмени доказателства е посочил какво приема за доказано от направените от странило твърдения, а именно:

Сочи, че процесните имоти от 11.12.2013 г. са предадени за управление на трето лице на основание чл. 486, ал. 2 от ГПК по искане на „ВИКС") ЕООД, като от тази дата достъпът на ответника до същите е ограничен именно от ищеца и от упълномощени от него лица. /стр. 2 от решението/; процесните разноски са били предмет на производство по чл. 435 от ГПК и за същите е налице произнасяне от съдебния изпълнител, потвърдено с решение на Окръжен съд - гр. Ловеч /стр. 5 от решението/;

Твърди, че от свидетелските показания на Н.Н., съдът е посочил на стр. 5 от решението, че се установява, че процесните разноски са заплащани от „ В." ЕООД, и че многократно за периода от 2014 г. до 2017 г. В. е правил опити да влезе в сградите.

Счита, че правилно в мотивите на решението, ТРС е посочил, че не са налице предпоставките за уважаване на предявения иск, тъй като по делото са налице многобройни

писмени доказателства за противопоставяне от страна на „И.П.“ ООД и за ограничаване на достъпа на последното до процесните имоти. Твърди, че предвид доказваното на тези обстоятелства по делото, правилно и обосновано ТРС и отхвърлил предявените иски, тъй като очевидно разходите не са извършени в интерес на дружеството-ответник и работата не е извършена уместно.

Изтъква, че в хода на съдебното дирене от страна на ищеца не са били събрани доказателства, които да установяват по безспорен начин: Липсва извършване на действия по управление на чужда работа и управлението на процесните имоти е възложено на трето лице на 11.12.2013 г.

Твърди, че по искане на „В.“ ЕООД е образувано изпълнително дело № 269/2013 г. по описа на ДСИ А.Й. с район на действие Районен съд - гр. Троян срещу „И.П.“ ООД и вискателят, жалбоподател в настоящото производство, с молба № 3437/10.12.2013 г. на основание чл. 486 от ГПК е поискал процесните имоти да бъдат предадени за управление на трето лице. Сочи, че с постановление от 11.12.2013 г., ДСИ А.Й. на основание чл. 486, ал. 2 от ГПК, съдебният изпълнител предава управлението на процесните имоти на трето лице и от представените по делото многобройни писмени доказателства е виждал, че от 11.12.2013 г. до настоящия момент достъпът на „И.П.“ ООД до имота е ограничен, като именно ищецът „В.“ ЕООД и представляващите го лице чрез предприети от тях действия са отказвали достъп до имота на ответника.

Сочи, че от момента на предаването на управлението на имота на пазача по реда на чл. 486, ал. 2 от ГПК, съгласно чл. 471, ал. 1 от ГПК „пазачът е длъжен да пази вещта като добър стопанин и да дава сметка за приходите от нея и за разноските по пазенето ѝ.“ Сочи, че с молба с вх. № 14854/11.12.2017 г. и приложения към нея фактури вискателят по делото е представил пред ЧСИ Димитров /след преместването на делото от ДСИ Й./ направени разходи по изпълнението, включително разноски по пазенето на процесните имоти: суми по полица към Застрахователно Акционерно дружество "Армеец" АД, заплатени суми към охранителни дружества и ремонт на ферма. Твърди, че по така направеното искане, „И.П.“ ООД е депозирало по изпълнителното дело надлежно възражение и във връзка с молбата ЧСИ Димитров с Постановление № 169/08.02.2018 г., по изп. дело № 20148800400092, на ЧСИ Румен Димитров, рег. № 880. район на действие ОС-Ловеч, е отхвърлил част от предявените разноски и е приел разноски по изпълнението в размер на 1 332.66 лв., представляващи разноски във връзка със застраховане на имот, като всички останали разноски, които са идентични с тези претендирани в настоящото производство са оставени без уважение от страна на съдебния изпълнител.

Твърди, че съгласно чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК, длъжникът в изпълнителното производство може да обжалва разноските по изпълнението, като нормата на чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК предвижда директно обжалване на основанията и определения размер на разноските. Изтъква, че в законоустановения едномесечен срок по чл. 436, ал. 1 от ГПК, чрез надлежно упълномощен процесуален представител е депозирана жалба от страна на „И.п.“ ООД срещу така предявените разноски в изпълнителното производство.

Сочи, че с решение № 70/10.04.2018 постановено по в.гр. д. № 123/2018 по описа на Окръжен съд гр. Ловеч, съдът е отменил изцяло Постановление № 169/08.02.2018 г., по изп. дело № 20148800400092, на ЧСИ Румен Димитров, рег. № 880, район на действие ОС-Ловеч., като незаконосъобразно.

С оглед на горното поддържа направеното възражение в отговора на исковата молба за недопустимост на предявените искове, като в случай, че бъдат приети за допустими, то следва да се приеме на основание чл. 486 от ГПК, че в процесния период управлението на процесните имоти е било възложено на трето лице, различно от ответника в настоящото производство, което трето лице на основание чл. 486 от ГПК и чл. 471 от ГПК е имало задължение да пази имотите с грижата на добрия стопанин и да дава сметка за направените от него разходи свързани с възложеното му управление.

Счита, че работата не е водена в чужд интерес, липсва осъзнаване у гестора, че действията му са в чужд интерес - че действията се извършват в чужда правна сфера

По отношение на представени фактури за заплащане на охрана на обекта, която се твърди да е предоставяна от „3 С СОТ“ ЕАД с ЕИК ***** и „ВИП Секюрити ЕООД“ с ЕИК ***** излага, че видно от т. 5 на представения договор с „ВИП Секюрити ЕООД“ с ЕИК *****, „В.“ ЕООД е сключил договора с охранителното дружество, като е декларирал, че владее имота на валидно правно основание като собственик и е декларирало, че носи отговорност на верността на декларацията. Отбелязва, че съгласно Закона за частната Охранителна дейност единствено лице, което има правно основание да владее имота има право да сключи договор за охрана /чл. 18. (1) Твърди, че възложител по договор за сигнално-охранителна дейност по защита на имущество е юридическото лице или пълнолетното и дееспособно физическо лице, които са собственици или ползватели на законно основание на това имущество. Счита за очевидно след като „В.“ ЕООД при подписване на договора е декларирало, че владее имота на валидно правно основание като собственик, не може да се приеме, че е водило работа в чужд интерес и не може да се приеме, че е осъзнавало че действията му са в чужд интерес и тези действия не са в интерес на „И.П.“ ООД, тъй като „В.“ ЕООД е декларирало, че е собственик на имота и съответно охранителното дружество не е допускало и „И.П.“ ООД не е имало достъп до кодовете на сигнално-охранителната система.

Сочи, че фактурите с охранителните дружества са издадени на името на „В.“ ЕООД, с оглед на което не може да се приеме, че по договора за охрана задължено лице е „И.п.“ ООД и с твърдяното плащане „В.“ ЕООД е изпълнил задължение на „И.п.“ ООД по смисъла на чл. 79 от ЗЗД. Твърди, че дори и да се приеме, че по някакъв начин „В.“ ЕООД е поело задължение вместо „И.п.“, с оглед обстоятелството, че последното не го е упълномощавало и изрично се е противопоставило на извършените действия без представителна власт, е налице хипотезата на чл. 23 от ЗЗД.

Изтъква, че по изпълнителното дело няма данни да е възлагано на „В.“ ЕООД да сключва каквито и да било договори - за охрана, за застраховка и т.н. нито от името на „И.п.“ ООД, нито от името на съдебния изпълнител и/или назначения пазач, няма данни и за

необходимостта, наложителността и неотложността за извършване на тези разходи с оглед запазване на имуществото, предвид обстоятелството, че е назначен пазач.

Във връзка с представени фактури и твърдяното заплащане на суми за електрическа енергия и изтъква, че както е посочено и по-горе в резултат на действията на „В.“ ЕООД на „И.п.“ ООД се отказва достъп до имота, като последното не ползва собствения си имот, като този имот не е предоставян за ползване на трето лице от собственика и поради тази причина буди недоумения по каква причина и от кое лице е използвана електрическата енергия, за която се твърди да е извършвано плащане. Изтъква, че към молбата е представена фактура № 0001331968/08.02.2016 г., с основание възстановяване на снабдяването с електрическа енергия по желание на потребителя. Счита, че в хода на производството не се доказало „И.п.“ ООД да е упълномощавало лице, което да подава заявление или да отправя искане за възобновяване на захранването, поради което се противопоставя на извършените действия без надлежно учредена представителна власт и не е ясно кое е лицето подало искането и по каква причина е възобновено захранването в имота.

Сочи, че в допълнение, управлението на процесните имоти е предадено на пазач, като именно той и предвид разпоредбата на чл. 471 от ГПК е следвало да предоставя справки за разходите във връзка с имота, които е следвало да бъдат разглеждани от съдебния изпълнител.

По отношение на твърдяните разходи за извършване на ремонт изтъква, че „И.п.“ ООД не е упълномощавало лице, което да извършва ремонтни дейности в собствения на дружеството имот и дори и да се приеме, че такива действия са извършени същите са извършени без знанието на собственика, като за твърдения за подобни действия дружеството-собственик е узнало на 05.12.2017 г., когато в присъствието на съдебния изпълнител и по искане на „И.п.“ ООД последното е допуснато до собствения си имот. Изтъква, че видно от съставения протокол на тази дата „И.п.“ ООД изрично се е противопоставило на твърдяните ремонтни дейности и отделно от това не се доказало, че са извършени посочените СМР в имота и съответно тяхната необходимост.

Излага, че няма данни и за необходимостта, наложителността и неотложността за извършване на тези разходи с оглед запазване на имуществото, както и „И.п.“ ООД да е уведомявано за необходимостта за извършване на подобни СМР. Прави извод, че дори и да се приеме, че е налице извършване на ремонт, същият е извършен без знанието и съгласието на собственика и при наличие на изрично противопоставяне, с оглед на което не се дължи заплащане на претендираните разноси. Твърди, че с оглед на обстоятелството, че няма данни, не се твърди и не се представят доказателства, тези разноси да се извършени с цел запазване на имота (като се има предвид, че длъжникът не е допускан в имота и не е уведомен за евентуалната необходимост от извършването на подобни действия), оспорва изцяло претендираните суми по основание и размер, като предвид факта, че дори и да са извършени посочените действия, същите са били по самостоятелна преценка на „В.“ ЕООД.

В допълнение изтъква, че, в случай, че по делото се приеме реална необходимост

от възложените СМР и неотложност на ремонтните дейности, както и че същите са реално извършени и заплатени от „В.“ Р.ООД, липсват доказателства за размера на определеното възнаграждение по договора, като твърди, че посочените цени, на които евентуално са извършени услугите за значително завишени, като от приложените по делото документи е невъзможно да се установи точно какъв вид СМР са извършени и евентуално заплатени.

В допълнение посочва, че управлението на процесните имоти е предадено на пазач, като именно той и предвид разпоредбата на чл. 471 от ГПК е следвало да предоставя справки за разходите във връзка с имота, които е следвало да бъдат разглеждани от съдебния изпълнител.

Относно претендираните суми за заплащане на застрахователни премии сочи, че по изпълнителното дело няма данни да е възлагано на „В.“ ЕООД да сключва каквито и да било договори за застраховка на имущество нито от името на „И.п.“ ООД, нито от съдебния изпълнител. Твърди, че имуществото е застраховано в полза на „В.“ ЕООД, следователно не може да се приеме, че последното е действало в чужд интерес и няма данни и за необходимостта, наложителността и неотложността за извършване на тези разходи с оглед запазване на имуществото. Соци, че собственикът на имота няма задължение да сключва застраховка за него, такава необходимост не се доказала й от изслушаните по делото свидетелски показания на Н.Н.. Твърди, че липсва задължение за сключване на застраховка и в нормативната уредба. Излага, че от представените по делото с исковата молба „досие на полица „защитено имущество“ е видно, че като застрахован е посочен „В.“ ЕООД, а не „И.П.“ ООД и следователно не може да се приеме, че ищецът е приел и осъзнавал, както и че изобщо е имал желание да извърши работа в чужд интерес. Изтъква, че в случай, че „В.“ ЕООД е сключило договор за застраховка на имот на трето лице, то следва да се приеме, че този договор има характер на такъв по смисъла на чл. 22 от ЗЗД. „И.п.“ ООД не е упълномощавало лице, което да сключи договор за застраховка на имота, поради което се противопоставя на извършените действия без надлежно учредена представителна власт.

С оглед на обстоятелството, че няма данни, не се твърди и не се представят доказателства, тези разноси да се извършени с цел запазване на имота, оспорва изцяло претендираните суми по основание и размер, като предвид факта, че дори и да са извършени посочените действия, същите са били по самостоятелна преценка на „В.“ ЕООД.

В допълнение сочи, че управлението на процесните имоти е предадено на пазач, като именно той и предвид разпоредбата на чл. 471 от ГПК е следвало да предоставя справки за разходите във връзка с имота, които е следвало да бъдат разглеждани от съдебния изпълнител.

Твърди, че е налице противопоставяне от „И.П.“ ООД на предприетите действия от страна на „В.“ ЕООД

Соци, че в случай, че бъде прието, че претендираните суми са на извъндоговорно основание /в този случай следва да се пренебрегне издаденото постановление по изпълнителното дело/, с оглед на изявлението в исковата молба, че „платената сума представлява разход на ищеца, с който той е обеднял“, счита, че не са налице

предпоставките на чл. 60 и/или чл. 61 от ЗЗД. Твърди, че воденето на чужда работа без пълномощие (без наличието на мандатно правоотношение) е регламентирано в чл. 60 - чл. 62 ЗЗД, то е извъндоговорен източник на облигационно отношение и представлява доброволно извършване на чужда работа без натоварване /възлагане/. Твърди, че правоотношението от воденето на чужда работа без пълномощие се поражда между лицето, което съзнателно предприема извършването на чужда работа (гестор) и лицето, в чиято правна сфера се извършват действията (доминус) и за да възникне вземане на гестора срещу доминуса са необходими няколко кумулативни предпоставки: извършване на действие по управление на чужда работа (като характерът на действието не е от значение - може да бъде правно или фактическо); работата да е водена в чужд интерес; осъзнаване у гестора, че действията му са в чужд интерес - че действията се извършват в чужда правна сфера; действията трябва да са предприети доброволно, без да е налице възлагане от страна на доминуса за извършването им. Сочи, че размерът на вземането, което се поражда за гестора при наличието на тези предпоставки е различен в зависимост от конкретните особености на случая съгласно правилата на чл. 61 ЗЗД и ако работата е била предприета уместно и е управлявана добре, за доминуса се поражда задължение да заплати на лицето, което е действало без пълномощие, стойността на необходимите и полезни разноски, които е направил, заедно с лихвата от деня на изразходването на сумите (чл. 61, ал. 1 ЗЗД) и ако при извършването на работата гесторът е действал и в собствен интерес, заинтересуваният отговаря само до размера на обогатяването си (чл. 61, ал. 2 ЗЗД). Сочи, че в случай че работата е била извършена въпреки волята на доминуса, последният отговаря по правилата на неоснователното обогатяване (чл. 61, ал. 3 ЗЗД).

С оглед на гореизложеното твърди, че не може да се приеме, че са налице предпоставките за основателност на претендираното обезщетение. Сочи, че по цитираното изпълнително дело са налице многобройни писмени доказателства за изричното противопоставяне от страна на „И.П.“ ООД, то не е имало необходимост от назначаване на охрана, застраховане, ремонт и ток, тъй като по изпълнителното дело е назначен пазач, възпрепятстван достъпа на управителя П. В. и на служителите на дружеството до фабриката, следователно не е бил необходим ток в имота.

Отбелязва, че ищецът не само не е извършил работа в интерес на „И.П.“ ООД, а всичките му действия са свързани единствено и само с нарушаване на интересите на ответника и възпрепятстване на достъпа му до имота. Счита, че действията извършени от „В.“ ООД са само и единствено в интерес на самия ищец, налице е виновно и недобросъвестно поведение от страна на ищеца

Излага ,че на 09.12.2013 г. „В.“ ЕООД е обявено за купувач на проведена публична продажба по изпълнителното дело за сумата от 236 113 лв. и на 08.04.2014 г. на страните по изпълнителното дело е предявено разпределение на сумата от публичната продажба, като видно от изготвеното разпределение, получената цена от публичната продажба многократно надвишава задълженията по изпълнителното дело.

Сочи, че на 01.07.2015 г., след произнасяне с окончателно Решение №

174/01.07.2015 г. по в. гр. д. № 243 по описа за 2015 г., на Апелативен съд Велико Търново, е налице влязло в сила разпределение, съгласно което „В.“ ЕООД следва да внесе по изпълнителното дело на основание чл. 461 от ГПК сума в размер на 146 298,19 лева.

Твърди, че на 27.07.2019 г. „В.“ ЕООД е получило уведомление с изх. № 7899/13.07.2015 г., ЧСИ Румен Димитров да внесе по изпълнителното дело сума в размер на 146 298,19 лв.

Счита, че дължимата цена безспорно не е внесена в предвидения от закона срок, като видно от приложеното към молбата удостоверение „В.“ ЕООД е заплатило цената едва през февруари 2019 г. и на основание чл. 86 от ЗЗД във вр. с чл. 496, ал. 3 от ГПК за заплащане на обезщетение за забава в размер на 37 184,12 лв., представляващ законна лихва за забава върху главница 146 298,19 лв. за периода 01.08.2016 г. до 01.02.2019 г.

Изтъква, че посочените разноси не се дължат, тъй като същите са в резултат на бездействие и недобросъвестно поведение на вискателя. Сочи, че съгласно чл. 495 изр. II от ГПК „Ако не внесе тази сума, той отговаря за вредите и за разностите по проданта.“. Сочи, че безспорно разпределението по изпълнителното дело е влязло в сила на 01.07.2019 г., като вискателят е уведомен с уведомление с изх. № 7899/13.07.2015 г., ЧСИ Румен Димитров е указал на „В.“ ЕООД да внесе по изпълнителното дело сума в размер на 146 298,19 лв, като съобщението е получено от адв. Б.Д. на 27.07.2015 г.

Сочи, че със съобщение за опис с изх. № 8000/15.07.2015 г., ЧСИ Румен Димитров е указал на „В.“ ЕООД да внесе по изпълнителното дело сума в размер на 146 298,19 лв, като в разписката за връчване на същото е посочено единствено, че е получено от адв. Б.Д., като не е отбелязана дата на получаване на съобщението.

Твърди, че съгласно разпоредбите на ГПК, pazач на имот в хода на изпълнителното производство се назначава с цел опазване и съхраняване имуществото на длъжника до събиране на дълга по изпълнителното дело и с назначаването на pazач на имота не може да бъде ограничено правото на достъп на собственика до имота, както и да се възпрепятства дейността на дружеството в производствените сгради докато купувачът не е платил цената за имота и съответно не е станал собственик на същите, но въпреки това на работниците на дружеството и на П. Виесер, в качеството му на управител на „И.П.“ ООД е отказан достъп до сградата собственост на дружеството.

Сочи, че за отказа на достъп са съставени констативни протоколи, които отразяват фактите и обстоятелствата, при които на „И.П.“ ООД е отказан достъп до собствената му производствена сграда, с което е саботирана основната дейност на дружеството.

Сочи, че на 16.12.2013 г. управителят на „И.П.“ ООД е посетил собствения на дружеството недвижим имот заедно с Нотариус Димитър Кънчевски с район на действие РС-гр. Троян и рег. № 525 при НК и от протокола е видно, че достъп до производствената сграда е бил отказан от лице, което се е представило за Т.В. - служител във фирмата „3- С сот“ ООД, с която Н.Н. е сключил договор за охрана на сградата.

Твърди, че в резултат на поведението на адв. Б.Д. и Н.Н. по време на извършване на описа на 17.12.2013 г., съдебния изпълнител издава разпореждане на 18.12.2013 г. по изп.д. № 269/2013 г. по описа на СИС гр. Троян, в което е констатирал, че е недопустимо ограничаването на достъпа на представителите на дружеството - длъжник до тях, както и възпрепятстването на дейността на дружеството. Сочи, че със същото разпореждане, съдебният изпълнител е указал на пазача Н. М. Н. и на пълномощника на дружеството - вискател „В.“ ЕООД в лицето на адв. Б.Д. да осигурява достъп на представителите на длъжника „И.П.“ ООД, ЕИК *****, П. В., както и на работниците, да не се нарушава трудовата дейност, да не се възпрепятства износа на продукция.

Сочи, че на 16.06.2014 г. се състояла среща между управителя на „И.П.“ ООД - П. В., с участието на упълномощения от него - адв. Ц.А.. Н.Н., в качеството му на пазач, назначен с постановление по изпълнителното дело изп.д. № 269/2013 г. по описа на СИС гр. Троян и адв. Б.Д., в качеството му на пълномощник на „В.“ ЕООД, като срещата била проведена прел производствената сграда на „И.П.“ ООД като целта на същата бе да бъде осигурен достъп до фабриката, за да е възможно възстановяването на дейността на предприятието. Сочи, че видно от съставения от адв. Ц.А. и адв. Б.Д., протокол от същата дата пълномощника Д. и посочения от „В.“ ЕООД пазач Н.Н., не пожелали да осигурят достъп до фабриката за пореден път, като нито предоставили ключове, нито отключили сградата.

Счита, че в резултат на поведението на „В.“ ЕООД и на упълномощени от него лица, обективизирано в редица протоколи, се създават пречки за нормалното упражняване на дейността на дружеството, като „В.“ ЕООД е причина за генериране на огромни по размер вреди за „И.П.“ ООД, изразяващи се в загуби от нереализирана производствена дейност и неустойки от неизпълнение на задължения по договори със съконтрагенти на дружеството, както и невъзможност за погасяване на публични задължения поради преустановена търговска дейност. Счита, че именно в резултат на посочените действия на „В.“ ЕООД, „И.П.“ ООД е в невъзможност да заплаща публичните си задължения, като пряка и непосредствена връзка е образуването изп. д. № 20178790401440 по описа на Велислав Петров за принудително събиране на публични задължения. Счита, че в резултат на липсата на кумулиране на приходи поради липсата на достъп до производствената сграда на дружеството, върху публичните задължения на „И.П.“ ООД са начислени лихви за забава и съответно по време на принудителното изпълнение се начисляват допълнителни такси и разноски, които са в резултат именно на недобросъвестно поведение от страна на „В.“ ЕООД, с което възпрепятства достъпа на представляваното от мен дружество до имота.

Моли съда, в условие на евентуалност, в случай, че приеме че са налице предпоставките за уважаване на предявените искове, поддържа направеното възражение за настъпила погасителна давност на претенциите на ищеца.

По доказателствените искания счита, че не са налице предпоставките на чл. 266 от ГПК за допускане на съдебно-счетоводна експертиза с формулирана задача във въззивната жалба. Изтъква, че жалбоподателя посочва, че така направеното доказателствено

искане е относимо в случай, че бъде прието, че правната квалификация на предявения иск е чл. 61, ал. 3 от ЗЗД във вр. с чл. 59 от ЗЗД, като за определяне размера на обезщетението по този иск е ирелевантен размера на евентуалното обогатяване на ответника, тъй като цитираната разпоредба изрично посочва, че обезщетението е до размера на обедняването, а не на обогатяването.

С оглед на изложените по-горе съображения, моли съда да постанови Решение, с което да потвърди изцяло Решение № 260093/07.07.2021 г. постановено по гр. д. № 640/2020 г. по описа на РС - гр. Троян.

Моли да му се да присъдят всички направени в настоящото производство разноски, включително за адвокатски хонорар.

В съдебно заседание въззивникът се представлява от адв.Т., който поддържа въззивната жалба на изложените в нея основания, представя списък на разноските по чл.80 от ГПК и моли съда да му ги присъди..

Въззиваемият се представлява от адв.А., която оспорва въззивната жалба и моли да бъде отхвърлена, като представя списък на разноските, които моли да й бъдат присъдени.Счита, че решението на ТРС е правилно и следва да бъде потвърдено.

От събраните по гр.д.№640/20 на РС-Троян доказателства, от обясненията на страните в съдебно заседание, преценени поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Атакуваното решение е съобщено на въззивника на 13.07.21 г., а въззивната жалба е подадена на 22.07.21 /п.кл./т.е. в законоустановения срок от лице с правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

След служебна справка в ТР настоящата инстанция установява, че ищеца „В.“ЕООД е съдружник в ответното дружество „И.П.“ ООД и по смисъла на §1 ал.1 т.4 от ТЗ е свързано лице.

Установява се от приложената на л.126 от делото молба с вх.№1637/14.06.2013 г., че по искане на „В." ЕООД е образувано изпълнително дело № 269/2013 г. по описа на ДСИ А.Й. при ТРС срещу „И.п." ООД с искане да бъде наложена възбрана, извършен опис и насрочване и обявяване на публична продажба на сграда 03486.24.240.3, застроена площ 750 кв.м. едноетажна, с предназначение друг вид производствена складова, заедно с 15001/3444 ид.ч. от правото на собственост върху имот с ид. 03486.24.240 по КKKP на с.Б.О. с площ 3 444 кв.м. В молбата се сочи, че „В.“ООД е придобило вземането на ОББ АД въз основа на договор за цесия, вписан на 6.06.2013 г., като цесията е съобщена на 12.06.2013 г. на длъжника.

От страна на ДСИ е наложена възбрана върху процесния недвижим имот с постановление, вписано на 9.08.2013 г, а на 14.08.2013 г. е извършен и опис на имота, видно от протокол на л.131 от делото.

Обявена е първа публична продажба от 10.09.2013 г. до 10.11.2013 г., а впоследствие и втора такава от 6.11.13 г. до 6.12.2013 г.

За спечелил публичната продажба е обявен участника в търга „В.“ЕООД за сумата 236 113 лв, като му е даден едноседмичен срок да внесе сумата, с която цената надвишава

неговото вземане.

С молба № 3437/10.12.2013 г. на основание чл. 486 от ГПК той е поискал процесните имоти да бъдат предадени за управление на трето лице-пазач, тъй като пазача на имуществото е наддавач срещу вискателя и има възможността същия да увреди имуществото. Посочено е и името на новия пазач, а именно Н. М. Н., който с постановление от 11.12.2013 г., приложено като доказателство на л.142 от делото, на основание чл. 486, ал. 2 от ГПК, е назначен за пазач на имота, като му е предадено управлението на процесния имот.

На 12.12.2013 г. е входирана молба по изпълнителното дело от стара на „ИЗИ Паркет“ ООД, с която моли ДСИ да бъде оставен в разпореждане на длъжника имота, обект на публичната продан до влизне в сила на остановлението за възгагане и да му се осигури достъпа до същия. ДСИ е постановил да се дадат указания на пазача на имота да осигури достъп на длъжника и вискателя до пазения отнего имот с разпореждане от 27.12.2013 г.

По молба с вх.№3630/18.12.2013 г. от страна на „В.“ЕООД ДСИ е прекратил производството по ИД №269/13 г. и е изпратил делото на ЧСИ Румен Димитров с рег.№880 и район на действие Ос-Ловеч.

ЧСИ Р.Димитров е изготвил разпределение и е съставил протокол за предявяването му на 8.04.2014 г., който протокол е подписан от представители на ищеца и ответника, съответно адв.Д. и адв.Ц.А..

От молба с вх.№2374/18.06.14 г. съдът установява, че „И.п.“ ООД е поискал смяна на пазача, тъй като назначения такъв не изпълнява задълженията си и не му осигурява достъп до имота за зивръшване на производствена дейност. Представен по делото е и договор от 16.06.2014 г, от който е видно, че между „В.“ЕООД и С.Ц.С. от с.О. е сключен договор за пазене на имот при условията на л.472 от ГПК, като подробно е описан имота, предмет на публичната продан, срещу възнаграждение в размер на сумата 500 лв.

Приложени по делото са констативни протоколи от л.175 до л.230, от които се установява, че на „И.п.“ ООД не е осигуряван достъп до производствената сграда в периода 16.06.2014 г.-16.09.14 г.

Приложен е и договор за охрана на имущество с електронни системи за сигурност и мобилни патруди №5600-00189/15.12.2013 г, сключен между „В.“ ЕООД възложител и „3С СОТ“ АД-изпълнител, по силата на който първият е възложил на вторият да извършва срещу възнаграждение, дейности по охрана с електронни системи за сигурност и мобилни патрули на имот, който обаче не е описан в договора срещу заплащане на възнаграждение в размер на 30 лв. месечно или за целия период на действие на договора 24 месеца общо 360 лв. Приложени са и ОУ към този договор.

Представен е и следващ договор за охрана на имущество с електронни системи за сигурност и мобилни патрули от 1.03.2017 г. сключен между „В.“ ЕООД възложител и изпълнителя „Вип Секюрити ЕООД“, по силата на който първият е възложил на вторият да извършва срещу възнаграждение, дейности по охрана с електронни системи за сигурност и

мобилни патрули на имот, обект „И.П.“ с.Б.О., ул.*** срещу заплащане на възнаграждение в размер на 80 лв. месечно или за целия период на действие на договора 12 месеца общо 960 лв. Приложени са и ОУ към този догово.

Приложена е разписка от 16.06.2014 г., от която се установява, че на пазача С.С. е заплатена сумата 500 лв. от страна на „В.“ЕООД.

Подадена е молба с вх.№2461/25.06.2014 г. от Н. М. Н., който моли ЧСИ Румен Димитров да го освободи от длъжността пазач на имота, предмет на изпълнението по лични причини.

С постановление за смяна на пазач на недвижим имот от 27.06.2014 г. по изпъл.д. №2014880040092 по описа на ЧСИ Румен Димитров е назначил за пазач на процесния имот С.Ц.С. от с.О., като му е разпоредено да осигурява достъп до имота на представителите на длъжника „И.П.“ ООД.

С молба с вх. № 14854/11.12.2017 г. и приложения към нея фактури взискателят по делото „В.“ЕООД е представил пред ЧСИ Димитров направени разходи по изпълнението, включително разноски по пазенето на процесните имоти: суми по полица към Застрахователно Акционерно дружество "Армеец" АД, заплатени суми към охранителни дружества и ремонт на ферма, а именно: за периода м. февруари 2014 г. до м. октомври 2017 г. са заплатени месечните такси за СОТ (сигнално-охранителна техника) по 43 бр. фактури издадени от „ВИП Секюрити" ЕООД на обща стойност 4523,17 лв, платени суми към застрахователно дружество „Армеец“АД на стойност 1 322,66 лв за периода от 11.11.2013 г. до 12.10.2017 г. възнаграждение за пазач в размер на минималната работна заплата за периода в общ размер на сумата 19 080 лв.

Твърди се от ищеца, че за промишлените халета, захранвани от собствен трансформатор, месечните такси за подаване на напрежение, към който и разходваната енергия също са заплатени от него за периода от м. февруари 2015 г. до м. септември 2017 г. и са издадени фактури за доставка на електроенергия от „ЧЕЗ Електро България" АД. Съответните заплатени суми са по: разписка по фактура № 165645566 от 31.03.2015 г. на стойност 155.43 лева, разписка по фактура № 166968065 от 30.04.2015 г. на стойност 149.98 лева, разписка по фактура № 390076309292 от 30.04.2015 г. на стойност 2.16 лева, разписка по фактура № 168938444 от 31.05.2015 г. на стойност 154.57 лева, разписка по фактура № 370077567227 от 31.05.2015 г. на стойност 1.52 лева, разписка по фактура № 170595344 от 30.06.2015 г. на стойност 151.31 лева, разписка по фактура № 630006498095 от 30.06.2015 г. на стойност 0.51 лева, разписка по фактура № 172253421 от 31.07.2015 г. на стойност 153.84 лева, разписка по фактура № 173945027 от 31.08.2015 г. на стойност 155.88 лева, разписка по фактура № 175598047 от 30.09.2015 г. на стойност 145.99 лева, разписка по фактура № 178920428 от 30.11.2015 г. на стойност 143.39 лева, разписка по фактура № 180449942 от 31.12.2015 г. на стойност 150.47 лева, разписка по фактура № 182177839 от 01.01.2016 г. на стойност 149.36 лева, разписка по фактура № 1331968 от 08.02.2016 г. на стойност 155.64 лева, разписка по фактура № 185415778 от 31.03.2016 г. на стойност 157.94 лева, разписка по фактура № 187064445 от 30.04.2016 г. на стойност 143.30 лева, разписка по фактура №

70083660342 от 30.04.2016 г. на стойност 6.31 лева, разписка по фактура № 188732737 от 31.05.2016 г. на стойност 147.23 лева, разписка по фактура № 220081490096 от 31.05.2016 г. на стойност 1.63 лева, разписка по фактура № 190390412 от 30.06.2016 г. на стойност 144.91 лева, разписка по фактура № 700005149056 от 30.06.2016 на стойност 0.41 лева, разписка по фактура № 192064384 от 31.07.2016 г. на стойност 163.75 лева, разписка по фактура № 460033997225 от 31.07.2016 г. на стойност 0.64 лева, разписка по фактура № 193739948 от 31.08.2016 г. на стойност 164.77 лева, разписка по фактура № 195409939 от 30.09.2016 г. на стойност 158.30 лева, разписка по фактура № 190084981310 от 31.10.2016 г. на стойност 0.78 лева, разписка по фактура № 197097337 от 31.10.2016 г. на стойност 165.24 лева, разписка по фактура № 198645470 от 30.11.2016 г. на стойност 158.32 лева, разписка по фактура № 214633780 от 31.12.2016 г. на стойност 162.37 лева, разписка по фактура № 570018662068 от 31.12.2016 г. на стойност 0.93 лева, разписка по фактура № 216256997 от 31.01.2017 г. на стойност 160.42 лева, разписка по фактура № 790005184250 от 31.01.2017 г. на стойност 0.54 лева, разписка по фактура № 90085125031 от 28.02.2017 г. на стойност 0.76 лева, разписка по фактура № 217865822 от 28.02.2017 г. на стойност 145.96 лева, разписка по фактура № 219491331 от 31.03.2017 г. на стойност 160.93 лева, разписка по фактура № 221140699 от 30.04.2017 г. на стойност 155.62 лева, разписка по фактура № 730005351312 от 30.04.2017 г. на стойност 1.12 лева, разписка по фактура № 222812680 от 31.05.2017 г. на стойност 161.61 лева, разписка по фактура № 620007832889 от 31.05.2017 г. на стойност 0.73 лева, разписка по фактура № 226080766 от 31.07.2017 г. на стойност 160.80 лева, разписка по фактура № 229511797 от 30.09.2017 г. на стойност 155.68 лева, разписка по фактура № 0231195351 от 31.10.2017 г. на стойност 165.08 лева, разписка по фактура № 280081770810 от 31.10.2017 г. на стойност 0.74 лева.

По делото са представени и документи за заплатени застрахователни премии по полици на ЗАД „Армеец“ АД, а именно: квитанция № 337040/11.11.2013 г. по полица № 392009 от 11.11.2013 г. на стойност 327.96 лева, квитанция № 1055682/03.11.2014 г. по полица № 459855 от 03.11.2014 г. на стойност 310.08 лева, квитанция № 2382459/14.10.2016 г. по полица № 562305 от 14.10.2016 г. на стойност 359.32 лева, квитанция по полица № 0802K6007276138 от 12.10.2017 г. на стойност 325.30 лева.

Ищецът е представил фактура № 0000000327/22.11.2017 г., от която е видно, че е заплатена за ремонт на ферма и колона сумата 2000 лева.

По направеното искане на вискателя за приемане в изпълнителното дело на сторените разноси, „И.п.“ ООД е депозирало надлежно възражение.

Във връзка с молбата ЧСИ Димитров с Постановление No 169/08.02.2018 г., по изп. дело No 20148800400092, е отхвърлил част от предявените разноси и е приел разноси по изпълнението в размер на 19 080 лв. за възнаграждение на пазача на имота С.С. за периода 2014-2017 г. и сумата 1 332.66 лв., представляващи разноси във връзка със застраховане на имот. Всички останали разноси, които са идентични с тези претендирани в настоящото производство са оставени без уважение от страна на съдебния изпълнител.

В законоустановения едноседмичен срок по чл. 436, ал. 1 от ГПК, чрез

упълномощен процесуален представител е депозирана жалба от страна на „И.п.“ ООД срещу така предявените разноски в изпълнителното производство.

С решение № 70/10.04.2018 г., постановено по в. гр. д. № 123/2018 г. по описа на ОС-Ловеч е отменено изцяло Постановление No 169/08.02.2018 г., по изп. дело No 20148800400092, на ЧСИ Румен Димитров, рег. No 880, район на действие ОС - Ловеч., като незаконосъобразно. В мотивите си съдебният състав е приел, че няма представени доказателства, че на назначения пазач е заплащано възнаграждение за процесния период от време в такъв размер, както и, че са заплатени разноски във връзка със застраховане на имота.

Представени по делото постановления са постановление за възлагане на недвижим имот от 20.11.2017 г. и постановление за възлагане на недвижим имот от 18.02.2019 г, от които се установява, че процесните недвижими имоти са възложени на ищеца „В.“ЕООД.

По делото е разпитан свидетелят Н.Н., който твърди, че в периода 2005 г. до 2013 г. е работил в „И.п.“ ООД, а след това - във „В.“ ЕООД. Заявява, че управителя на „И.п.“ ООД П. В. има още две фирми, седалищата на които са в процесните сгради-„Булга флор“ЕООД и „Божей Интернешънъл“. Твърди, че за периода 2014 г. до 2017 г. В. правил опити да влезе в сградите и да изнесе продукцията и машини, които са собственост на „И.п.“ ЕООД и за посочения период „В.“ ЕООД е заплащало сметки за ток, които са били основно такси, тъй като обекта не е функционирал. Свидетелят твърди, че с цел да се предпази имуществото от кражби било наложително включването на охранителна система. За този период е извършван ремонт на ферма, метална конструкция, която реално съставлява покрив. Налагало се е да бъде ремонтирана, тъй като имало опасност да падне и повлече съседните ферми. Н. излага, че средствата за всички описани разходи са заплащани от управителя на „В.“ ЕООД - В.К., посредством пълномощника му адв. Д..

За правилно решаване на спора ТРС е допуснал назначаване на съдебно-счетоводна експертиза, изготвена компетентно от вещо лице М.И.. От заключението се установява, че приложените по делото фактури са отразени в счетоводството на „В.“ ЕООД. За периода 2014 г. до 2017 г. не са отчетени приходи от основна дейност на „В.“ ЕООД. Извършените плащания за период м. февруари 2014 г. до м. ноември 2017 г. са на обща стойност 12 021 ,79 лева, от които: 1 322,66 лева са платени за застраховка на имуществото, 2 000 лева -ремонта на ферма и колона, 4 667,13 лева - заплатена ел. енергия и 4 032 лева за охрана на обекта. Вещото лице е посочило и в табличен вид, че разходите, подробно описани в приложения от 1 до 3 са платени чрез преводи по две лични банкови сметки с титуляри Б.Д. и Н.Н.. Посочено е и, че разходите на обща стойност 1 152 лв. са осчетоводени през 2017 г, а тези, в размер на 2 880 лв. са отразени през 2020 г. и касаят периода 2014-2016 г. Обяснява, че през този период в дружеството ищец не е имало назначен счетоводител. Посочено е, че разходите за охрана по фактурите за периода от 4.02.2014 г. до 30.06.2014 г. на обща стойност 550,08 лв. са начислени в счетоводството, но са посочени като неплатени, тъй като към фактурите липсват фискални бонове, доказващи плащане в брой. Вещото лице констатира в заключението си, че двете физически лица Б.Д. и Н.Н. са получавали от

собственика на дружеството „В.“ЕООД средства по личните си банкови сметки с цел разплащане на текущи месечни разходи, свързани с охрана, ел.енергия и други. Експертизата пояснява, че сумите, които са постъпили по двете разплащателни сметки са преводи от собственика на дружеството и получени от преводи от чуждестранни съконтрагенти. Посочва се, че сумата 7 980 евро, получена от юридическото лице POSTMUS- NUIS BV е осчетоводен по счетоводна сметка 4991“Други кредитори“ с обяснителен текст „Заем от юридическо лице“. Вещото лице конкретизира, че тези приходи, плюс наличността по разплащателните сметки на 1.01.2014 г. са били достатъчни за изплащане на задълженията по фактурите, предмет на настоящата експертиза.

Представено по делото е пълномощно от едноличния собственик на капитала на „В.“ЕООД-В.К. от дата 22.05.2014 г., с която той упълномощава адвокат Б.Д. да представлява лично него и дружеството навсякъде, където е необходимо, като правата се тълкуват разширително в полза на пълномощника.

Представено е и пълномощно от управителя на „В.“ЕООД/л.107 от ч.гр.д.№589/19 г., с което упълномощава Н. М. Н. да представлява дружеството пред всички държавни органи и организации, физически и юридически лица, като всички права по пълномощното да се тълкуват в полза на упълномощения.

Подадено е заявление вх.№3736/1.07.2019 г. за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК пред ТРС от „В.“ЕООД против „И.П.“ ООД за вземане в размер на сумата общо 12 067,32 лв., представляваща обезщетение за заплатени от заявителя разноски за задължения на длъжника за ел.енергия, СОТ, застраховки за периода 4.02.2014 г.до 31.10.2017 г. и ремонт от 22.11.2017 г. дължимост на сумата, с по което е образувано ч.гр.д. №589/19 г. Издадена е заповед за изпълнение на парично задължение №255/2.07.2019 г. по ч.гр.д.№589/19 г. по описа на ТРС, с която е разпоредено „И.п.“ООД с.Б.О. да заплати на кредитора „В.“ЕООД сумата 12 067,32 лв. дължими и необходими разноски за доставка на ел.енергия, СОТ, застраховки и частичен ремонт на покрива на длъжника в имот с идентификатор 03486.24.240.3 по ККР на с.Б.О. Община Троян и с площ 3443 кв.м. с построените в него стради с идентификатори 03486.24.240.1 ,03486.24.240.2., 03486.24.240.3, 03486.24.240.4 и 03386.24.240.5 ведно със законната лихва, считано от 1.07.2019 г./датата на подаване на заявлението в ТРС/ до окончателно изплащане на вземането, сумата 241,35 лв разноски за ДТ и сумата 892,02 лв. адвокатско възнаграждение.

След развитие на производство по чл.423 от ГПК е подадено възражение от „И.П.“ ООД, като с разпореждане №921/21.07.20 г. ТРС е указал на заявителя, че може да предяви иск против длъжника за установяване на вземането, предмет на заявлението в едномесечен срок от получаване на съобщението. Съобщението е получено на 22.07.20 г. и на 21.08.20 г./п.кл/ е предявен настоящият установителен иск.

С оглед гореизложеното настоящата инстанция приема, че е предявен положителен установителен иск с правно основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.60 и сл. от ЗЗД, водене на чужда работа без пълномощие, като претенцията на ищеца „В.“ЕООД касае установяване дължимостта на сумата 12 067,32 лв. дължими и необходими разноски за доставка на

ел.енергия, СОТ, застраховки и частичен ремонт на покрива на дължника в имот с идентификатор 03486.24.240.3 по ККР на с.Б.О. Община Троян и с площ 3443 кв.м. с построените в него сгради с идентификатори 03486.24.240.1 ,03486.24.240.2., 03486.24.240.3, 03486.24.240.4 и 03386.24.240.5 ведно със законната лихва, считано от 1.07.2019 г./датата на подаване на заявлението в ТРС/ до окончателно изплащане на вземането, сумата 241,35 лв разноски за ДТ и сумата 892,02 лв. адвокатско възнаграждение спрямо дължника „И.П.“ ООД.

В своето решение ТРС подробно е изложил мотиви досежно характеристиката на гестията т.е. водене на чужда работа без пълномощие, какво представлява тя и какви са фигурите на гестора и доминуса. В този смисъл настоящата инстанция не счита за необходимо да ги преповтаря. С оглед събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява, че ответното дружество „И.п.“ ООД се е противопоставяло на действията на ищеца, който е препятствал чрез своите пълномощници ползването на имота на дължника. Следователно тук намира приложение разпоредбата на чл.61 ал.3 от ЗЗД-заинтересования следва да отговаря по правилата на неоснователното обогатяване. Съгласно разпоредбата на чл.59 от ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на другото, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. В случая обаче настоящата инстанция счита, че ищеца не е провел пълно и главно доказаване на фактическия състав на неоснователното обогатяване, а именно наличие на разместване на благата, т.е., че ищеца се е обогатил за сметка на неговото обедняване. По делото се установи, че всички твърдяни от ищеца необходими разноски за доставка на ел.енергия, СОТ, застраховки и частичен ремонт на покрива на дължника са извършени, след като „В.“ЕООД е обявен за купувач на процесния недвижим имот за сумата 236 113 лв., т.е. след датата 9.12.2013 г. В постановлението за възлагане на имота от 18.02.2019 г. изрично е посочено, че сумата, за която е възложен имота е същата- 236 113 лв. Следователно няма данни цената на имота да се е повишила, за да се счита, че дължника се е обогатил, за сметка на обедняване на ищеца. Напротив всички гореспоменати разноски за поддържане на имота са били изцяло в полза на „В.“ЕООД, който след като е спечелил в публичната продан процесния имот, е назначил пазач и е предприел действия изцяло и само в негова лична полза за запазване на имота: сключил застраховка в своя полза, тъй като в застрахователното досие като застрахован е посочен „В.“ЕООД; заплащал е сумите за доставена и потребена ел.енергия, която е ползвана само от него и назначения пазач, след като дължника не е бил допускан до имота; сключил е договор за СОТ за опазване на същия имот и е извършил частичен ремонт на покрива отново за запазване на този имот, който е придобит от него самия при участието му в публичния търг по горецитираното изпълнително дело. Следователно не може да се установи някакво разместване на блага и съответно дължимостта им от страна на ответника. Напротив, ищецът е получил в собственост имота на същата цена, на която той е участвал в търга, а не на по-висока, за да се приеме, че с действията си е допринесъл за обогатяване на ответника и съответно въззивникът е обеднял. Всички тези разноски, за които се претендира в заповедното производство, са извършени изцяло в собствен интерес, т.е. в интерес на „В.“ЕООД.

По тези съображения настоящата инстанция счита, че предявения положителен установителен иск с правно основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.60 и сл. от ЗЗД от „В.“ЕООД против „И.П.“ ООД за признаване съществуването на вземане в размер на 12 067.32 лева, представляващи заплатени от ищеца за периода м. февруари 2014 г. - м. ноември 2017 г. дължими суми за консумацията на електроенергия, месечните такси за сигнално-охранителна система, годишната застраховка и ремонт на ферма и колона на сградите, находящи се в ПИ с идент. 03486.24.240 по ККР на с.Б.О. общ.Троян и с площ 3443 кв.м. с построените в него сгради с идентификатори 03486.24.240.1, 03486.24.240.2., 03486.24.240.3, 03486.24.240.4 и 03386.24.240.5 ведно със законната лихва, считано от 1.07.2019 г./датата на подаване на заявлението в ТРС/ до окончателно изплащане на вземането, следва да бъде отхвърлен като неосанователен и недоказан. В тази връзка следва да бъдат отхвърлени и исканията за присъждане на сумата 241,35 лв разноски за ДТ и сумата 892,02 лв. адвокатско възнаграждение спрямо длъжника „И.П.“ ООД.

Поради съвпадение на правните изводи на Ловешки окръжен съд с тази, изложени в атакуваното решение №260093/7.07.21 г. постановено по гр.д.№640/20 г. на РС-Троян, същото следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на делото съдът следва осъди въззивникът да заплати на въззиваемото дружество „И.п.“ ООД сумата от 1 750,40 лв. за заплатен адвокатски хонорар на основание чл.78 ал.3 от ГПК за настоящето производство.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно решение решение №260093/7.07.21 г. постановено по гр.д.№640/20 г. на РС-Троян,

ОСЪЖДА "В." ЕООД гр. Троян, ЕИК ***** адрес на управление: гр. *** да заплати на „И.П." ООД, вписано в Търговски регистър при Агенция по вписванията с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: с. Б.О., общ. Троян, ***, представлявано от П. В., в качеството му на Управител разноски по делото за въззивна инстанция в размер на сумата 1 750,40 лв.

Решението е окончателно на основание чл.280 ал.3 т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____